

Patrik Hábl

Narodil se 10. července 1975 ve Zlíně-Malenovicích.

V letech 1989 – 1993 studoval na SUPŠ v Uherském Hradišti a poté na VŠUP v Praze, v malířském ateliéru profesora Pavla Nešlehy (1994 – 2000). Následně absolvoval i roční litografické školení u Mikoláše Axmanna (1996), Akademii Muchina v St. Petersburg (1997) a studium experimentální grafiky u Vladimíra Kokolii na AVU v Praze (1998). První jeho významnější samostatná výstava se uskutečnila již v roce 1997 v Lichtenštejnském paláci, HAMU, Praha. Z celé řady dalších prezentací to byly například Průniky, Divadlo hudby v Olomouci (1999), Penitenty, Galerie Via Art v Praze (2001), Růžová a modrá, Galerie Portál v Uh. Hradišti (2003) nebo Kruhový jezd (s Petrem Stanickým), Galerie Via Art v Praze (2004). Z novějších samostatných prezentací je třeba uvést alespoň výstavu v Krajské galerii výtvarného umění ve Zlíně (2005), Black Out, Friedrich Gallery v Bazileji, Švýcarsko (2009), Avoid a Void, Galerie Dolmen v Praze (2010), Lehkost, Kulturní dům města Ostravy (2011), Háblův teleskop, Artpro – Galerie české plastiky, Praha (2011), Snozřivost, Severočeská galerie v Litoměřicích (2011), Zřejmá nezřetelnost, Galerie Peron (2011), Míra intenzity, Obraz, objekt, objem, Galerie Klatovy/Klenová (2011), Rytmy, České centrum, Miláno (2011), Zachycení prázdného prostoru, Volksbank, Praha (2011), Z čista černa, Galerie D&V Art, Praha (2012),

3 výstavy, 3 x C + 3 x P, Celebration of Painting, Gallery Kalt, München, Germany (2012), Colour/Painting, Cube / Pixel, Copy/Plagiarism, České centrum v Mnichově, Germany (2012), Řazení, Galerie Doma, Kyjev (2012), 2 x PH / Patrik Hábl, Posedlost horizontem/, Galerie Orlovna v Kroměříži (2012), Lightness, Mathieu Gallery, Lyon, France (2012), Kept Secret, A-Gallery, Amsterdam (2012). Z množství kolektivních výstav, jichž se autor zúčastňuje již od roku 1996, je na místě zmínit alespoň II. a III. Zlínský salon mladých, KGVU ve Zlíně (2000 a 2003), Návraty II, Galerie Slováckého muzea v Uh. Hradišti (2001) nebo Pocta Svatopluku Slovenčíkovi, KGVU ve Zlíně (2001). Z účasti na četných kolektivních výstavách novějších je možno uvést zejména V. Nový zlínský salon, KGVU Zlín (2008), Biennale von Junge Kunst, Bienenstein, Wien (2010), 4th Beijing Biennale, Peking, Čína (2010), III. Guanian International Print Biennial, Guanian Original Printmaking Base, Shenzhen, Čína (2011), BIAF – Busan International Art Fair, Soul, Jižní Korea (2011), Nuclear Unfair, Tacheles Gallery, Berlín, Německo (2011), Abstraction, Mathieu Gallery, Lyon, France (2012), Zlínský okruh II, Práce na papíru a s papírem, Pocta Marii Kotzbovi, GVVU v Havlíčkově Brodě (2012) nebo i Lee Ahra Gallery (Gibson, Won ABC, Chun, Zevs), New York, USA (2012). Patrik Hábl se zúčastňuje pravidelně domácích i zahraničních výtvarných sympozií. Například Mythologické sympozium, La Frata v Itálii (1996), Sochařské sympozium, St. Gallen, Rakousko (1998), Velký formát, mezinár. malířské sympozium, Valčice (2002), Mezinár. kulturní centrum Egona Schieleho, Český Krumlov (2004), Art Hotel Europa, "L. Accoglienza", asociace Cantiere Corpo Luogo, Itálie – CZ (2011), Internationalen Künstlerhaus, Schwandorf, Německo (2011).

Patrik Hábl je také laureátem Waldesovy ceny a Europol Art Award. Žije v Praze a od roku 2007 působí také jako výtvarný pedagog na VŠUP v Praze.

V životopisném přehledu je kladen důraz na údaje z posledních tří let. Podrobnější biografické informace k autorovi z předchozího období, včetně kompletního seznamu výstav do roku 2010 jsou uvedeny v publikaci Patrik Hábl – Avoid a Void (katalog výstavy), Galerie Dolmen, Praha 2010.

S obrazy zlínského rodáka Patrika Hábla jsem se poprvé setkal již v časech jeho uměleckých počátků, někdy před třinácti léty, v souvislosti s přípravou druhého Zlínského salonu mladých (2000). Patřil k nejmladším jeho účastníkům, ale i k nejvýraznějším jeho osobnostem. Jury přehlídky zaujal svými symbolicky citěnými, abstrakci blízkými malířskými kompozicemi z let 1997 – 1999. Byly provedeny velmi účinně, v dokonalé zvládnuté klasické malířské technice olejomalby na plátně. Přestože se v průběhu let mnohé v jeho pojetí postupně a mnohostranně transformovalo i nově otevíralo, lze říci, že výchozí výtvarná pozice, na bázi bytostné tematizace krajinných a vůbec přírodních motivů, kterou si v závěru poslední dekády uplynulého století svou malbou vytvářel, se ukázala být pro něho i pro příště již zcela závaznou. Jeho symbolické krajiny se znakovitými přírodními útvary a hlavně do podoby lyrického znaku stylizovanými figurami, z druhé poloviny devadesátých let, byly už na jejich sklonku vystřídaný malířsky rytmicky integrovanými kompozicemi. V jejich organicky formovaném, barevně citlivě diferencovaném prostředí se vyjevují stále ještě i znakovité formy, zejména reflexe lidské postavy, ale vznikají současně i kompozice v duchu jeho osobité organické či lyrické abstrakce (Modré chvění, 1999, Modrá krajina I, 2000). Poetická interpretace krajinné atmosféry, ale třeba i vodního prostředí (Ponorka, 1999) je nesena autorovou citlivou malířskou senzibilitou, s níž vizuální skutečnost proměňuje v ryze duchovní, metafyzickou realitu. Na danou transpozici poukazovalo i určité jeho vybočení do sféry spirituální či novozákonní tematiky (Madona s dítětem, Padlý anděl – oba 1999), ale posléze především obrazy z konce první dekády nového století. Ať už se jedná o robustní, abstraktní, v expresivní malířské dílce formované krajiny z obrazových cyklů Expresivní krajina a Apokalyptická krajina (oba 2008) nebo i o poněkud odlišně malířsky pojaté, nicméně rovněž monumentálně citěné, spontánně koncipované, vesměs temné kompozice mraků a noční oblohy, včetně existenciálně založených pláten na téma Vesmír (2009).

V souladu s určitou stylovou transformací umělcova projevu v uplynulé dekádě, se změnila i jeho malířská technika. Stále hojněji využíval akryl, který v roce 2002 nakonec původní olejomalbu z rejstříku jím využívaných výtvarných technik zcela vytěsnil. V posledních obrazových kompozicích, jimiž oběsíl i svou výstavu v galerii Magna, se tak vizuální realita, více než v kterýchkoliv předchozích autorových pracích, stává již víceméně jen podnětem pro jeho skrz motiv transcendující uměleckou imaginaci. Výrazová účinnost těchto skvělých abstraktních malířských fikcí, je podmíněna především jejich až fo-

tograficky dokonalým, brilantním malířským zpodobněním, v němž se vizuální reflexe přirozeného světa stýkají či propojují s existenciálními stavy umělcova nitra – v rovině jakési nové, jedinečné umělecké skutečnosti. Představují určitý názorový posun, i když autorovy tradiční motivy a přístupy k tvorbě jsou v nich stále přítomny. Plně se to vztahuje též na kompozice typu Bílá krajina nebo Kopec, které koloristicky, ale i celkovým pojetím jinak z hlavní linie jeho tvorby poněkud vybočují. Už tím, že pracují s předem daným, světle hnědým podkladem obrazové plochy. Zvláštní postavení v kontextu autorovy tvorby posledních let zaujímají rovněž jeho až „gesticky“ uvolněné, na spontaneitě a smyslových kvalitách barev postavené obrazy, mezi nimiž – počínaje rokem 2009 – svými výraznými červenými barevnými akcenty dominují plátna ze série Květy (2009).

Pozoruhodná je i vnitřní integrita umělcova díla, propojení jeho tvůrčích počátků s následnými obdobími i tvorbou současnou, jež dodává jeho projevu zvláštní opodstatnění, duchovní identitu a názorovou legitimitu. Z tohoto pohledu lze vnímat i současné autorovy obrazy, jimiž je zastoupen na výstavě v Magně. Mimo již jmenované je možno uvést například kompozice z volného cyklu Poutnice nebo Bludičky, s gesticky naznačenými, nehmotně, transparentně zachycovanými ženskými siluetami-znaky, jimiž prostupuje „světelný“, v odstínech modří a šedí formovaný (k monochromitě inklinující), imaginárním prostor či krajinné prostředí, anebo plátna s názvem Objekty, v jejichž kompozicích zase, místo symbolických lidských postav, v obdobné roli rezonují přírodní jevy a objekty. K charakteristickým kompozicím dané proveniencie však bezpochyby patří i obrazy z cyklu Listy, plátna Keř, Bodlák nebo Figura. Vedle Objektů, Listů nebo efemérních Poutnic, „jimiž či s nimiž malíř putuje“, anebo spíše plyne v intencích své snové imaginace obrazovou krajinou a svou zřetelností nám vyjevuje její přesahující poetické hodnoty, se v kontextu jeho soudobé tvorby prosazují i další jeho tradiční témata. Velmi suggestivní mezi nimi jsou především kompozice s výrazně existenciálními konotacemi jako je Zřejmá nezřetelnost, Vesmírná krajina, anebo Vesmír. Patrik Hábl je nadán uměleckým víděním, jímž pro nás (kteří nevidí) transponuje vnější vizuální realitu ve verbálně neuchopitelnou, přesahující realitu poetickou. Hlubkou bytostného prožitku tématu – nezbytnost identity člověka s přirozeným světem či s přírodou – se estetická dimenze jeho projevu stává současně i hodnotou etickou.

Ludvík Ševeček

OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 3. 4. do 8. 5. 2013

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Modrá krajina, 2012, akryl, plátno, 130 x 100 cm